

עת"א 40746/09/22 - ידי סיבוני נגד ועדת השחרורים במקום מושבה בבית סוהר רמלה, היועץ המשפטי לממשלה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 40746-09-22 סיבוני(אסיר) נ' ועדת השחרורים במקום מושבה בבית סוהר רמלה ואח'

בפני **כבוד השופטת הבכירה, ברנט-אב"ד**
כבוד השופט בורנשטיין
כבוד השופט מיכלס

ידי סיבוני (אסיר)

העותר
נגד
המשיבים

1. ועדת השחרורים במקום מושבה בבית סוהר רמלה
2. היועץ המשפטי לממשלה

פסק דין

1. עתירה כנגד החלטת ועדת השחרורים המיוחדת בראשות כבוד השופט בדימוס ציון קאפח בוש"ק 31585-04-14 מיום 14.8.2022, אשר דחתה את בקשתו של העותר להמליץ על המרת עונשו בעונש מאסר קצוב.

2. העותר, יליד 1968, מרצה מאסרו הראשון, מאסר עולם, בגין עבירת רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (עובר לתיקון מס' 137). על פי עובדות כתב האישום שבו הורשע, העותר והמנוחה, אשתו, עמדו להיפרד בעקבות סכסוך שנתגלע ביניהם והעותר אמר היה לעזוב את ביתם. עת יצאה המנוחה מחדר האמבטיה, הפתיע אותה העותר וכיוון אליה את אקדחו, ממנו ירה קליע שפגע במצחה, חדר למוחה וגרם למותה. העותר הורשע בבית המשפט המחוזי ברוב דעות בעבירת רצח (שופט המיעוט סבר כי יש להרשיעו בעבירת הריגה). הערעור שהגיש העותר נדחה פה אחד. העותר מכחיש בתוקף, גם כיום, את ביצוע העבירה שבגינה הורשע.

3. מועד תחילת ריצוי מאסרו: 7.5.2000.

4. החלטת הוועדה

הוועדה ציינה כי עניינו של העותר נדון מספר פעמים על ידי ועדות שונות והדין האחרון בעניינו היה ביום 12.7.2020. הוועדה התייחסה בהחלטתה הקצרה לעמדת נפגעי העבירה וציינה כי המשפחה התפלגה לשניים, כאשר חלק מהצדדים תומכים בקציבה וחלק מתנגדים לה. כן הפנתה הוועדה לחוות דעת סוציאלית עדכנית

מיום 22.06.2022 לפיה העותר מצוי בעיצומו של טיפול פרטני. עוד צוין כי דו"ח ועדת אלמ"ב (חסוי) אשר הוגש לעיון הוועדה מלמד כי מסוכנותו הפיזית הרגשית והנפשית של העותר נותרה בעינה והינה גבוהה. מסקנתה של הוועדה הייתה כי יש להשלים את המתווה הטיפולי בטרם תידון שאלת הקציבה, ומשכך לא באה הוועדה בשלב זה בהמלצה לקצוב את העונש.

5. נימוקי העותר

העותר ציין כי התנהלותו בבית הסוהר חיובית, הוא כלוא באגף אסירי עבודה, משולב בתעסוקה ולא נזקפו לחובתו עבירות משמעת. במהלך מאסרו השתתף בעשרות קבוצות טיפוליות ואף עבר טיפול פרטני עם פסיכולוג שב"ס - טיפול של 16 מפגשים שהסתיים לאחרונה ביום 3.8.2022. באבחון הפסיכולוגי שנערך לו נקבעה הערכת מסוכנות לאלימות עתידית בטווח הבינוני (בגבול התחתון).

העותר טען כי החלטת הוועדה שלפיה עליו להשלים את ההליך הטיפולי בטרם תידון שאלת הקציבה היא החלטה בלתי סבירה בעליל, שכן משמעות הדבר היא כי העותר יישאר בכלא עד יומו האחרון, בשים לב לכך שהוא עומד על הכחשת המעשה שבגינו הורשע. נטען כי העותר סיים את כל הטיפולים האפשריים הקיימים בשב"ס ואין לשב"ס כל טיפול נוסף שיכול להינתן לו כמכחיש עבירה מלבד הטיפול הפרטני שאותו כבר סיים.

שגתה הוועדה בקביעתה כי ההליך הטיפולי שאותו עבר העותר במסגרת מאסרו אינו מספיק בכדי לקצוב את עונשו.

עוד נטען כי הוועדה פעלה בחוסר סבירות עת סירבה לכך שהעותר יזמן לדיון ויאמר את דברו, זאת בניגוד להחלטת הוועדה הקודמת שאפשרה לעותר להתייצב לדיון ולטעון טענותיו.

כן נטען, ביחס לעמדת נפגעי העבירה, כי הוועדה קבעה בחוסר סבירות מוחלט ואף בניגוד לדיון, כי המעמד של ילדיו של העותר המצדדים בקציבה שווה למעמדה של משפחת קורבן העבירה אשר מתנגדת לקציבה. נטען כי קביעת הוועדה מנוגדת לקבוע בסעיף 22 לחוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א-2001 ולדבריו של כב' השופט קובו בעת"א 12614-09-18, ויש ליתן עדיפות לעמדתם של ילדי קורבן העבירה על פני הוריה ואחיה. בית המשפט התבקש להורות על קציבת עונשו של העותר בשים לב לעמדת ילדיו המצדדים בקציבת העונש.

ביחס לאמור בהחלטה בעניין דו"ח ועדת אלמ"ב (המלמד כי מסוכנותו הפיזית הרגשית והנפשית של העותר נותרה גבוהה), נטען כי הוועדה פעלה בחוסר סבירות מוחלט עת התעלמה מכך שבאבחון הפסיכולוגי שנערך לעותר בינואר 2022 על ידי מערך הפסיכולוגיה בשב"ס נקבע כי הערכת מסוכנותו של העותר לאלימות עתידית נמצאת בטווח הבינוני (בגבול התחתון). הוועדה לא התייחסה להתנהלותו החיובית של העותר במהלך מאסרו והתעלמה באופן שרירותי מחוות דעתו של ד"ר נמרוד שני מיום 19.3.2016. לפי חוות דעת זו, רמת המסוכנות לאלימות חוזרת נמצאת בטווח הנמוך בינוני כמסוכנות ארוכת טווח וניתן להעריך כי בתנאים מגבילים ובטווח זמן מצומצם (בעת חופשה), רמת המסוכנות תהא נמוכה. עוד נטען כי הוועדה פעלה בחוסר סבירות עת התעלמה

מכך שוועדת אלמ"ב לא התייחסה לנפגעי העבירה לפי סדר הקדימות שקבע המחוקק.

העותר טען לאפלייתו אל מול אסירים אחרים שעונשם נקצב, שמהם אף נשקפת מסוכנות. לגבי חלקם צוין במפורש כי הם מכחישים את העבירות שבגינן הורשעו.

לפיכך עתר העותר לביטול החלטת הועדה כך שיומלץ על קציבת עונשו לתקופת המינימום האפשרית על פי חוק שחרור על-תנאי, תשס"א-2001, ולחלופין, להורות על השבת הדיון לוועדה.

6. תגובת המדינה

בתגובת המדינה מובאת השתלשלות ההליכים בעניין בקשותיו של העותר לקציבת עונשו ולמתן חנינה, החל מדחיית בקשתו הראשונה ביום 19.9.2007.

בית המשפט התבקש לדחות את העתירה על הסף. נטען כי זו עתירתו הרביעית של העותר נגד הועדה המיוחדת מאז שנת 2017 (בהתעלם מבג"צ שהוגש במקביל נגד לשכת נשיא המדינה, מחלקת חנינות, ועדת הקציבה וגורמים נוספים), ובשים לב לאופי הליך הקציבה ולהיקף ההתערבות המצומצם עד מאוד שבהליך זה.

בית המשפט התבקש לדחות את העתירה אף לגופו של עניין.

נטען שלאסיר עולם אין זכות מוקנית לחנינה, ובוודאי שאין לו זכות מוקנית לקציבת עונשו. בחינת נושא החנינה, גם על ידי הוועדה המיוחדת וגם על ידי נשיא המדינה, מתבססת על שיקולים לבר-משפטיים של חסד ורחמים. סמכותה של הוועדה שלא להיעתר לבקשת אסיר להמליץ על קציבת עונשו אינה מוגבלת למקרים חריגים.

סמכותו של בית המשפט להתערב בהחלטות מעין אלה היא מצומצמת ביותר, שלא לומר נדירה וחריגה, שכן מידת ההתערבות בסוגיית הפעלת סמכות הוועדה ודרכי פעולתה צריכה להיגזר הן ממהותה של ועדה זו, אשר דנה בסוגיה של חסד, והן ממעמדה כוועדה ממליצה בלבד.

אשר לטענה כי העותר סיים את כל הטיפולים בין כתלי הכלא, בהתאם לחוק שחרור על תנאי ממאסר, הוועדה המיוחדת רשאית אמנם לשקול, בין היתר, את השיקום הנטען על ידי האסיר, אולם עליה ליתן משקל גם לטיב העבירה ולנסיבות ביצועה. לעותר אין זכות מוקנית לקציבת מאסר עולם ונקודת המוצא של הליך ההמלצה חייבת להיות כי האסיר עבר הליך משמעותי המצדיק עשיית "חסד ורחמים" כדי לזכות בהטבה שמשמעותה קיצור עונש מאסר עולם. תהליך כאמור מחויב גם מהטעם שקציבת עונש מאסר מהווה פוטנציאל לפתיחת שער עתידי לבקשה ליציאה לחופשות ובהמשך אפשרות לבקש שחרור מוקדם. הנטל המוטל על אסיר עולם להוכיח

כי הוא ראוי למידת חסד ורחמים זו הוא נטל שכנוע כבד במיוחד.

גם מבלי להיכנס לסוגיה האם הכחשת העבירה מספיקה לדחיית בקשת קציבה של אסיר עולם, הרי שבענייננו, לא יכולה להיות מחלוקת כי יש בהכחשת העוור את ביצוע העבירה כדי להשליך על התקדמות הטיפול בעניינו ועל המסוכנות הנלמדת ממנו. נתוני העוור מלמדים שהוא עדיין נעדר תובנה משמעותית להשלכות ביצוע הרצח על חייהם של משפחת קורבן העבירה וגם על ילדיו. הקבוצות שבהן נטל העוור חלק, לא תרמו לפתח הבנה מספקת למאפייני דפוסיו האלימים במצבי עימות וקונפליקט, ודפוסיו הנוקשים ועמדותיו - נותרו בעינם.

מהדו"חות השונים עולה במפורש שהעוור לא סיים את כל הטיפולים האפשריים בין כתלי הכלא (זאת לפי האבחון הפסיכולוגי שנערך לעוור ביום 5.1.22 (פסקה 64 לתגובה), דו"ח ועדת אלמ"ב מיום 1.3.22 (פסקה 65 לתגובה) וחוות דעת סוציאלית לוועדת הקציבה מיום 22.6.22 (פסקה 66 לתגובה).

אשר לטענת העוור בעניין מעמד ילדיו לעומת מעמד משפחת הקורבן, טענה המדינה כי הוועדה כלל לא קבעה, אף לא ברמז, כל קביעה ממנה ניתן ללמוד על העדפת עמדת ילדי העוור אל מול משפחת קורבן העבירה.

אשר לחו"ד אלמ"ב, נטען כי די בחוות דעת אלמ"ב וגורמי הטיפול הסטטוטוריים כדי להביא לדחיית העתירה. הסתמכות ועדת הקציבה על חוות דעת אלמ"ב היא לא רק סבירה אלא נכונה ומוצדקת בנסיבות העניין, באשר להמלצת ועדת אלמ"ב מעמד בכורה. זאת ועוד, התנהלות העוור ובחירותיו, פוגעות אליבא גורמי המקצוע הסטטוטוריים, ב"שלומם הנפשי" של ילדיו וגורמת סבל בל יתואר למשפחת המנוחה.

אשר לעניינם של אסירים אחרים, טענה המדינה כי עניינו של העוור נבחן באופן פרטני וללא קשר לאסירים אחרים. שחרור מוקדם אינו זכות קנויה ונתוני האסיר בלבד הם אלה שנבחנים על ידי ועדת הקציבה.

לאור אופיה ואופי סמכויותיה של ועדת הקציבה, מתחם הסבירות שלה הוא רחב עד מאוד. לפיכך, הכלל לסוג כזה של טריבונל הוא כי הביקורת השיפוטית לגביו תיעשה במקרים חריגים ונדירים ביותר.

7. טיעון ב"כ העוור:

ב"כ העוור הפנה להחלטה קודמת שניתנה על ידי הוועדה המיוחדת בחודש יוני 2020, ממנה לטעמו עולה חוסר הסבירות בהחלטה הנוכחית אשר קבעה ממצא על בסיס האבחון הפסיכולוגי שהמסוכנות נמצאת בטווח הנמוך בינוני, בעוד שהוועדה הנוכחית קבעה ללא בסיס שהמסוכנות הפיזית והנפשית נותרה גבוהה.

העתירה הקודמת שהוגשה נדחתה לאחר שבית המשפט קבע כי על העוור להשתלב בתכנית טיפול לאסירי עולם ואכן חודש לאחר מכן ב-13.7.20 העוור השתלב בקבוצה של אסירים בלתי קצובים, וסיים טפול פרטני בחודש אוגוסט

. 2022

משנשאל ב"כ העותר האם מסוכנות בינונית נמוכה היא מסוכנות שמצדיקה המלצה של הוועדה לקציבה, השיב שפרס ישראל לא מגיע לעותר, אך מסוכנות כזו מצדיקה המלצה לקציבה בגלל כבדת הדרך וההפחתה המשמעותית שחלה במסוכנותו.

עוד טען ב"כ העותר שוועדת השחרורים לא פעלה בהתאם להחלטה של כב' השופט עמי קובו בעניין אחר שבו כב' השופט קובו קבע שלעמדת ילדי העותר קיימת קדימות לפי סעיף 22 לחוק זכויות נפגעי עבירה. הוועדה קבעה שיש התפלגות לשניים: האחד - ילדי העותר והמנוחה והשני - משפחת המנוחה, אין מדובר בשווים.

העותר הצליח לבסס יחסים נפלאים עם ילדיו, בין היתר כפועל יוצא של רגישות שהוא פיתח כלפיהם וגם זו התקדמות.

בעתירה פורטו מקרים בהם למרות רמת מסוכנות גבוהה משל העותר, במקרים שבהם בין היתר לא הייתה נטילת אחריות על המעשה, הייתה קציבה. נכון שאין זכות מוקנית לקציבה, אבל אחרי 23 שנים ולאחר שהעותר עשה כבדת דרך וטיפול ארוך ומשמעותי, ואין מקום להפלותו.

המסוכנות היום היא בינונית ברף הנמוך מסיבה אחת, כי הוא מכחיש את העבירה. לכן התועלת שהוא מפיק בטיפול היא לא התועלת הנדרשת. ברור שהעותר ימשיך להכחיש את העבירה. אם נתעקש שהמסוכנות שלו תופחת לרמה נמוכה, התוצאה האופרטיבית תהא שהוא ישהה בכלא עד סוף חייו. ברור שרמת המסוכנות שלו לא תפחת כל עוד הוא ימשיך להכחיש את מעשיו.

החלטת הוועדה לקונית, הוועדה לא התייחסה לכך שהעותר עבר כבדת דרך טיפולית ארוכה ומוצלחת, ואין בנמצא טיפולים אחרים בהם יוכל להשתלב. הוא סיים טיפול פרטני, סיים טיפול לאסירי עולם בלתי קצובים.

חוות הדעת הפסיכו-דיאגנוסטית, קבעה מסוכנות בינונית ברף הנמוך. גם בדו"ח הגלוי נכתב שהוא אינו מסוכן ברמה הפיזית.

8. טיעון ב"כ המשיבים:

ב"כ המשיבים הפנתה לכתב התשובה, טענה כי מדובר בוועדת קציבה, פאזל של חסד ורחמים, וה"פאזל" שעשה ב"כ העותר אינו מרכיב תמונה מלאה המצדיקה מתן קציבה תחת שיקולי חסד ורחמים.

לעניין הטיפול, העותר אכן עבר טיפול. אך עם זאת, לאורך כל הדו"חות, גם אלמ"ב, גם הדו"ח הפסיכולוגי ודו"ח העו"ס, רואים נרטיב של טיפול ותובנות ראשוניות בלבד.

ב"כ המשיבים הפנתה לדו"ח החסוי של ועדת אלמ"ב. לאורך כל הדרך, ולאור כל הבקשות שביקש העותר, קם הצורך בפניה למשפחת המנוחה, פניה קשה ומטלטלת, וגם כל הוועדות התייחסו לזה.

לעניין טענת האפליה, כל מקרה נדון לגופו.

כשמסתכלים על מכלול הנתונים, החלטת הוועדה סבירה ומידתית ויש לדחות את העתירה.

9. דין והכרעה:

סעיף 29 לחוק שחרור על תנאי ממאסר מגדיר את הרכבה וסמכויותיה של ועדת שחרורים מיוחדת הממליצה בפני נשיא המדינה על קציבת עונשו של אסיר עולם:

"(א) ועדת שחרורים מיוחדת רשאית, לבקשתו של אסיר עולם, להמליץ לפני נשיא המדינה להקל בעונשו של האסיר באמצעות המרת עונשו בעונש מאסר קצוב, בהתאם לסמכות הנתונה לו לפי סעיף 11 (ב) לחוק-יסוד: נשיא המדינה (בחוק זה - קציבת עונש) לאחר שחלפו לפחות שבע שנים מהיום שהחל לשאת את מאסרו, ובלבד שהתקופה שתמליץ לקצוב לא תפחת מ-30 שנים.

(ב) אסיר עולם הנושא עונש של שני מאסרי עולם מצטברים או יותר, רשאית ועדת שחרורים מיוחדת, לבקשתו, להמליץ לפני נשיא המדינה לקצוב את עונשו של האסיר לאחר שחלפו לפחות חמש עשרה שנים מהיום הקובע, ובלבד שהתקופה שתמליץ לקצוב לא תפחת מ-30 שנים, שתימנה החל ביום הקובע; בסעיף זה, "היום הקובע" - היום שבו החל אסיר עולם לשאת את מאסרי העולם שנגזרו עליו בגזר דין אחד או היום שבו נגזר עליו בערכאה ראשונה מאסר העולם האחרון, המוקדם מביניהם.

(ג) סברה ועדת שחרורים מיוחדת שאין מקום להמליץ לפני הנשיא כאמור בסעיפים קטנים (א) ו-(ב), תשוב ותדון בענינו של האסיר מדי שנתיים מהמועד שבו סברה כאמור, ואולם רשאית היא, מנימוקים מיוחדים שיירשמו, לדון בענין לפני תום השנתיים.

(ד) לשם גיבוש המלצתה לנשיא המדינה בשאלה האם לקצוב עונש מאסר עולם של אסיר ולאיוזו תקופה, תשקול ועדת שחרורים מיוחדת שיקולים עונשיים המתייחסים לטיב העבירה, לנסיבות ביצועה ולתוצאותיה, וכן לנסיבות האישיות של האסיר. ועדת שחרורים מיוחדת רשאית, במקרים חריגים, לאפשר לאסיר לטעון את טענותיו לפניה, לשם גיבוש המלצתה כאמור."

אם כן, במסגרת שיקוליה של ועדת השחרורים המיוחדת, בבואה להמליץ בפני נשיא המדינה אם לקצוב את עונשו של אסיר שנידון למאסר עולם ולאיוזו תקופה, עליה להתחשב בטיב העבירה, בנסיבות ביצועה ובתוצאותיה

וכן בנסיבותיו האישיות של האסיר.

לאסיר עולם אין זכות מוקנית לחנינה, ובוודאי שאין לו זכות מוקנית לקציבת מאסר עולם. הליך חנינה הוא במהותו הליך של חסד ורחמים, והדברים נכונים ביתר שאת כשמדובר בקציבת מאסר עולם של מי שנטל את חייו של אחר.

בית-המשפט העליון פסק לא אחת כי:

"מאסר עולם בגין רצח הוא כלשונו וכפשוטו מאסר לכל החיים... לעולם תהא זו נקודת המוצא כי אדם שנגזר דינו למאסר עולם ניטלה ממנו, בצו החברה, חירותו עד אחרון ימיו. ואם נמסרה לנשיא המדינה הסמכות לשנות מתוצאתו של עקרון זה, בדרך של חנינה או קציבת העונש, היה זה אך משום ההכרה כי בהתקיים הנסיבות המתאימות, עשויה מידת הרחמים לגבור על מידת הדין..." (רע"ב 433/07 **עמירם הוכברג נגד מדינת ישראל** [2.12.07], פסקה 5).

היות וסמכות הקציבה היא, כאמור, סמכות שברחמים ובחסד, אשר יכול ותכלול התייחסות למנעד רחב של שיקולים, הביקורת השיפוטית על וועדת הקציבה היא מצומצמת ביותר - ואף מצומצמת מזו המוחלטת על רשויות המינהל האחרות (ראו, למשל: בג"צ 6724/08 **צרצור נגד שר המשפטים** [2.12.08]; בג"צ 2025/17 **חאלד נגד מפקדת כוחות צה"ל בגדה המערבית** [4.9.18]).

המדובר בוועדה ממליצה, ועל כן, קבע המחוקק כי רק במקרים חריגים רשאית הוועדה לאפשר לאסיר לטעון את טענותיו לפניה, לשם גיבוש המלצתה כאמור. לפיכך, אין לעותר זכות קנויה להיות נוכח בדיונים (ראו, למשל: רע"ב 9529/10 **אהרון יוסף נגד שירות בתי הסוהר** [15.5.11]).

ומן הכלל אל הפרט:

לעותר, כאמור, אין זכות קנויה להיות נוכח בדיונים כמפורט מעלה ולפיכך טענה זו נדחית.

באשר לטענה כי מסוכנותו של העותר בינונית ברף הנמוך, הרי שמסוכנות בינונית - מסוכנות היא. על כל פנים, מסוכנות בינונית ברף הנמוך נקבעה באבחון פסיכולוגי ואילו וועדת האלמ"ב קבעה כי מסוכנותו הפיזית, הרגשית והנפשית של העותר כלפי משפחת הקורבן נותרה בעינה והיא גבוהה.

ברע"ב 8538/17 בשיר נ' וועדת השחרורים המיוחדת נפסק:

"ברי, כי עמדתם של גורמי המקצוע לעניין מסוכנותו אינה מחליפה את שיקול דעתה של הוועדה, שהיא גוף מעין-שיפוטי

שבראשו שופט, אולם על הוועדה ליתן את המשקל הראוי להמלצות אלה".

אף טענת האפליה דינה להידחות. וועדת השחרורים המיוחדת דנה בעניינו של כל אסיר לגופו ואין להשליך ממקרה אחד למשנהו.

לעיונו הוגש מידע מודיעיני המצביע על התנהלות שלילית של העותר לאורך מאסרו ובדגש על התקופה האחרונה (ראה ידיעות 455,518,415,368,282).

אכן, נכון הוא שעל פי חוק זכויות נפגעי עבירה לעמדת ילדי העותר קדימות אך לא נשללת זכותם של הורי המנוחה ומשפחתה להביע עמדתם וליתן לעמדתם משקל אף אם פחות ממשקל עמדתם של ילדי העותר.

החלטות שניתנו במסגרת עתירות שהגיש העותר אינן מחייבות את הוועדה, לא כל שכן כשמדובר בעתירות שהתייחסו לסוגיות נקודתיות, ולא ניתן להקיש מהן, בוודאי שלא באופן ישיר, על העניין העומד לפנינו, קרי קציבת עונשו של אסיר עולם.

יתרה מכך - מעיון בהחלטתו של כבוד השופט קובו עולה כי אף אם יש ליתן עדיפות לעמדת ילדי העותר, אין באמור כדי לשלול מן הוועדה את האפשרות לשקול, במסגרת מכלול שיקוליה, את הפגיעה שתיגרם למשפחת המנוחה.

ולבסוף, ובכל הנוגע לטענת העותר ולפיה כל עוד יכחיש את ביצוע העבירה לא יעלה בידי שב"ס לשלבו בטיפולים נוספים והוא יאלץ להיוותר בכלא כל ימי חייו, נזכיר כי שאלת קציבת עונשו של העותר נבחנת על פי הנתונים הקיימים כיום. נתונים אלה, כאמור, אינם מצדיקים להתערב בשיקול דעתה של הוועדה ולשנות את החלטתה שלא להמליץ על קציבת העונש.

יתר על כן, מן הראוי לחזור על שנפסק על ידי בית המשפט העליון ב"רע"ב 433/07 **עמירם הוכברג נגד מדינת ישראל:**

"אדם שנגזר דינו למאסר עולם ניטלה ממנו, בצו החברה, חירותו עד אחרון ימיו. ואם נמסרה לנשיא-המדינה הסמכות לשנות מתוצאות של עקרון זה, בדרך של חנינה או קציבת העונש, היה זה אך משום ההכרה כי בהתקיים הנסיבות המתאימות, עשויה מידת הרחמים לגבור על מידת הדין ... איני נכנס בגדרו של דיון זה לשאלה כלום קנויה לו, לאסיר-העולם, זכות כי קציבת עונשו תישקל. אך אין חולק, כי לא עומדת לו כל זכות כי הדבר ייעשה דווקא בנקודת הזמן הראויה בעיניו ... עיקר הוא בעיני כי חוסר הוודאות בה שרוי, כנטען, אסיר-העולם, אינו כזה כלל ועיקר. ודאותו של הלה היא, כי משנטל חייו של אחר, שוב לא תושב לו חירותו. ודאותו היא, כי עונשו נגזר לריצוי שארית ימיו מאחורי סורג ובריח. ודאות זו היא מנת חלקו, כל עוד לא החליטו הגורמים המוסמכים לשנות מן הדבר. ואם צער וסבל כרוכים בכך, הרי את אלה המיט אסיר-העולם על ראשו-הוא, במעשה הנפשע בו שלח ידו."

על רקע האמור, ונוכח הכלל לפיו שבית-משפט זה אינו בא בנעליה של הוועדה, אינו מחליף את שיקול-דעתה בשיקול-דעתו, והתערבותו מצומצמת למקרים חריגים בלבד בשל פגמים היורדים לשורשו של העניין - הגענו למסקנה לפיה לא נפל כל פגם בהחלטת הוועדה המבססת עילה להתערבות שיפוטית, ולפיכך דין העתירה להידחות.

ניתן היום, ח' טבת תשפ"ג, 01 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.

עמית מיכלס, שופט

שמואל בורנשטיין, שופט

מיכל ברנט, שופטת בכירה
אב"ד